

İzzet Çapa

EN ÇOK BEN EĞLENDİM

DESTEK YAYINLARI: 1042

GÜNCEL: 86

İZZET ÇAPA / EN ÇOK BEN EĞLENDİM

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Küskü
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kreatif Direktör: Semih Çalışkan
Kapak Fotoğrafı: Semih Çalışkan
Kapak Tasarım: Şeyda Gudu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Aralık 2018

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-521-2

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

İzzet Çapa

**EN ÇOK
BEN EĞLENDİM**

ÖNSÖZ NİYETİNE...

İnsanlık için küçük ama ikimiz için büyük bir adım bu inan. Bir şekilde benim yazdığım ve senin satın alarak, birinden ödünç alarak, bir yerlerden araklayarak ya da hiç tahmin edemeyeceğim bir şekilde eline geçmiş bulunan bu kitapla, yani aslına bakarsan doğrudan benimle ve elbette ben de seninle buluşuverdik işte...

Baştan söyleyeyim ben bir yazar değilim. Bu kitap da asla bir başarı öyküsü kitabı falan değil. Sana büyümlü kazanma reçeteleri, hayatta mutlu olma tarifleri veremem. Deli miyim, bilsem kendim yapardım zaten...

Benim hayatımın hikâyesini okuyarak neyi yapacağını değil, daha çok neleri yapmaman gerektiğini öğrenebilirsin. Başıma gelenlere, yaptığım hatalara, yediğim kazıklara bakarak kendine ancak bir "asla yapılmayacaklar" listesi çıkartabilirsin. Ama inan onlar da pek bir işe yaramaz hayatta...

Çünkü benim de etrafımda bana böylesi tavsiyeler verenler, neleri yapmamam gerektiğini tembihleyenler çoktu. Fakat ben hiçbirini dinlemedim. Hep kendi bildiğim yolda ilerledim. Benim gibi bir delinin kitabını okumaya niyetlendiğine göre, büyük ihtimalle sen de burnunun dikine gidiyorsun, gideceksin. Bizdensin...

Biliyor musun, benim yaşıma geldiğinde pek bir önemi kalmıyor aslına bakarsan geçmişteki hatalarının, yanlışlarının... O yüzden hiç üzme kendini. Mühim olan insanın kendisini ne kadar gerçekleştirdiği...

Bak mesela bu kitap, kendini geliştirmene falan yaramaz ama kendini gerçekleştirmene faydası olabilir. Yazmaya karar verdiğimde, o zamanlar henüz tanışmıyorduk seninle, gıyabında sana bir söz verdim ben. Okuduğun her şey gerçektir. Bunların hepsi benim başımdan geçti. Neyi, nasıl yaşadıysam öyle anlatmaya çalıştım sana. Hiç yalan söylemedim yazarken...

“İzzet edebiyattan anlamazsın, yazı işinden pek çakmazsın. Ama madem niyetlendin anlatmaya hayatını, milim değiştirmek yok, her şeyi dosdoğru, nasıl yaşandıysa öyle yazacaksın” dedim...

Sözüm söz, burada seninle paylaşacağım her şey gerçektir. Birkaç yerde, sadece birkaç yerde, çoktan başka hayatlara gittiler, kendilerine yepyeni dünyalar inşa ettiler diye bazı isimleri değiştirdim o kadar...

Sosyetik görünümlü bir sokak çocuğunun, paradan nefret eden bir işletmecinin, ailesine hayran ama onların koyduğu tüm kurallara gıcık bir evladın, en son söyleyeceğini hep en başta söyleyiveren bir patavatsızın, insanlara çok güvenip kendine az güvenen ama nedense her seferinde o en güvendiklerinden kazık yiyen bir girişimcinin, müthiş sosyal yaşayan ama aslında kendi kabuğundan çıkmaktan da ölesiye korkan bir asosyalın hikâyesi bu...

Kendini bildi bileli âşık olan, aşkı yalnız kadınlarda değil başkalarında da bulan, kedilere, köpeklere, kuşlara, çiçeklere, tanıyanlar bilir en çok da pandalara velhasıl tüm canlılara âşık

olabilen, ahbaplık ettiği hayvanların dışındaki tüm ilişkilerinde kazığın bin türlüünü yemiş birinin, artık gelecek kazığı yüz metreden tanıyabilen bir adamın hikâyesi bu...

Aynı hatayı elli kere yapıp, elli birincide yine aynı uçuruma yuvarlanan, her gün evden çıkarken kendine bin bir tembih verip hiçbirini tutamayan, her pazartesi diyete başlayıp her salı bozan, rahat olmak isterken gergin, sakin olmak isterken sinirli, zengin olmak isterken ancak orta halli, âşık olmak isterken yalnız, tutarlı olmak isterken kararsız, uyumlu olmak isterken anarşist, kültürlü olmak isterken cahil, oraların adamı gibi yaparken sakil, sözün özü kendi hayaline yenik bir hayalperest, kendi yüreğine mağlup bir maceraperestin gemiyi asla limana sokamama ve hatta bodoslama batırma hikâyesi bu...

Sen şimdi beni başarılı falan zannediyorsun ya; değilim. Hayal ettiklerimin en fazla yüzde onunu gerçekleştirebildim. Kim bilir belki de yapamadığım için yazıyorum. “Yapabilenler yapar, yapamayanlar nasıl yapılacağını tarif eder” derler ya; ben sanırım ikinci gruba dahil oluyorum...

Bir yanıyla da dünyanın son kırk yılda nasıl değiştiğinin hikâyesidir bu anlattıklarım. Mekânlar, dükkânlar, şehirler, sokaklar değişirken insanlar da tarihin en acayip evrimini geçirdi kırk yılda. Hep beraber içinden geçtik, geçiyoruz bu tuhaf devri âlemin. Kim bilir bundan bir kırk yıl sonrası nasıl olacak...

Ben buralarda olmayacağım ama belki de bu kitap o günlere kalacak. Ben çoktan çekip gitmişken bu diyardan hiç tanımadığım biri açıp, yazdıklarımı okuyacak...

Biliyor musun, sadece buna bile değer...

Tamam, farkındayım giriş peşrevini fazla uzattım. O yüzden de hemen bir sonraki sayfada doğrudan konuya, yani dünyaya adım atış hikâyeme giriyorum. Seni lacivert laflara boğmayacağım, bundan sonrası ahkâm değil aksiyondur.

Madem buraya kadar geldin, anlıyorum ki niyetin ciddi. Ben de sana karşı boş değilim, baksana yazdıklarımın belli. Haydi o zaman şimdi beraber düzeyli bir birlikteliğin ilk adımını atalım. Bedii Bey ile Gürnar Hanım'ın çocukları İzzet Nuri, 1965 yılının 3 Ocak günü geldi dünyaya.

Biz de hikâyemize o güne dönerek başlayalım.

Merhaba...

BAŞLARKEN...

Gün, yavaş yavaş yerini geceye bırakıyor, İstanbul muhteşem manzarasıyla ıslıl ıslıl parlıyordu. Camilerden yükselen ezan sesleri, akşam vaktini selamlıyordu. Burada doğdum, en güzel günlerimi burada yaşadım ve şimdi de bu şehirde son verecektim hayatıma...

Dün gecenin bütün dağınıklığını taşıyan mermer masanın üzerinde kirli bardaklar, ağızına kadar dolu kül tablaları ve yarısı içilmiş kola kutularının arasında duran ahşap kabzalı, metalik silaha kaydı gözüm bir an...

Şehrin büyüleyici güzelliği ile tabancanın ürpertici soğukluğu çarpıştı zihnimde. Keşke bir yolu olsaydı bu girdaptan kurtulmanın... Camın kenarına iliştirilmiş sigara paketine uzanıp, içinden günün bilmem kaçınıcı sigarasını çıkardım. Ağzımın o kekremsi, acı tadına bir kez daha duman basacaktım...

Dünyaya gelişimize karar veremiyoruz ama gideceğimiz anı seçebilmeliyiz diye düşündüm. Bu, en başta gelen insan hakkı olmalıydı hatta. Fakat öte yandan dinler intiharı men etmiş, en büyük günahlardan saymıştı hayatta...

Keşke bir çaresi olsaydı bu durumdan çıkmanın... Bu kadar insan gözlerimin içine bin bir türlü beklentiyle bakarken ve ruhum böylesine yenilmişken hayatın çarklarına, mümkün değil artık çıkamazdım karşlarına...

Onlar benden güç alıp direnirken bu biteviye hayat kavgasında, nasıl söyledim ki pes ettiğimi? Hangi kelimelerle ifade edebilirdim umudumun tükendiğini? Başka çaresi yoktu, sevdiğilerime bunu yapamazdım. Tek bildiğim çıkış kalmıştı önümde; biraz sonra kafama sıkacaktım...

Sonra geçen günlerin üzerimde yarattığı tuhaf etki ve biraz da içinde bulunduğum hastalıklı ruh haliyle kendi cenazemi hayal etmeye başladım. Teşvikiye tıklım tıklım... Sevenler, gerçekten üzülenler, cenazeye değil de sanki bir maskeli baloya gelmişçesine şık, ortalıkta gezinip, boy gösterenler...

Yıllarca yakınlarımı uğurladığım gölgeli avluda, şimdi veda sırası bana gelmişti. Hayat hakikaten çok enteresan, daha birkaç hafta önce tam da caminin önündeki o kafede, birini vurdurduğum iddia edilmişti. Kalabalığın arasında karalara bürünmüş küçücük bir kadın ilişti gözüme...

Zar zor yürüyor, koluna girenlerin arasında feryat ediyor, ismimi haykıran acıdan kısılmış sesi ortalığı inletiyordu. Yaklaştım, yaklaştım, eğilip bu belki yüz yaşındaki ihtiyar kadının başındaki zarif dantel örtüyü kaldırıp, yüzüne baktım. İşte o anda annemle göz göze geldik...

Ağlamaktan gözleri içine çökmüş, gözbebekleri saydamlaşmıştı. Beni doğuran kadın, mini minnacık olmuş ve tepeden tırnağa acıdan ibaret kalmıştı...

Parmağımı yakan izmaritine kadar tütmüş sigaranın ateşiyle kendime geldim.

İntihara hazırlanırken, bu ne acayip bir oksimoron durumdu ki o anda yaşadığıma ve tüm bunların henüz yaşanmadığına şükrettim...

Yere attım parmağımı yakarak sönen sigarayı. Oysa hiç âdetim değildi. Ama artık önemli de değildi çünkü nasıl olsa birazdan her şey bitecekti.

Silaha uzandım... Sanki iyice ağırlaşmıştı. Beceriksiz ellerimle emniyetini açtım. Bir elimde tabanca, öteki elimle son sigaramı yaktım. Bir daha hiç görmeyecekmişim gibi ki zaten öyle olacaktı az sonra, uzun uzun İstanbul'a baktım...

Peki, ya kim bulacaktı kanlar içindeki cesedimi? Eyvah, yoksa ben öldükten sonra eve gelen ilk kişi annem olabilir miydi? Dayanamazdı ki, beynim patlamış halde, yerde yatarken beni görmeye...

Son derin nefesi çektikten sonra son sigaramdan, bırak artık bunları dedim kendi kendime. Madem bir karar aldın, madem yenildin hayata, senden sonra olacakları boş ver; haydi uygula...

Kafama dayadım silahın namlusunu. Kalbimin gümbürtüsü, beynimde zonkluyordu. Tüm görüntüler flulaşmış, gözlerim kararıyor, beynimin içinde ziller çalıyordu. Herhalde böyle oluyor ölmek diye düşünürken, çalan zillerin masanın üzerindeki ışıkları yanıp sönen telefonda geldiğini fark ettim...

Silah, ben, İstanbul ve durmaksızın çalan cep telefonum baş başaydık. Bir kişi, sadece bir tek kişi çaldırabilirdi telefonumu bu kadar uzun...

Yaşamla ölüm arasındaki o anda, belki son bir kez daha annemin sesini duymak adına açtım telefonu. "Oğlum, yoksa uyanırdım mı seni?"

Hayır, dedim hayır anne uyumuyordum. Ölmeye hazırlanıyordum...

Kocaman bir kahkaha patlattı ahizenin öbür ucundaki ses ve “Haydi gel, bak sana karnıyarık yaptım” dedi. “Yanında da puf-böreği var...”

Takside, Boğaz’ın serin havasını ciğerlerime doldurup annemin evine doğru giderken, hayatımın en acayip üç haftası tekrar geçti gözlerimin önünden...

*“Hayat sen plan yaparken
başına gelen şeydir demiş eskiler.
O eskiler kimler bilmiyorum ama
birinci elden tanıyıym, her defasında
da doğruyu söylemişler.
Sen ne kadar ölçüp biçersen biç,
santimi santimine hesaplamaya
çalış kader, kendi kurallarıyla
muazzam bir sınava tabi tutuyor
seni aldığın her nefeste.
Fakat Sadi Şirazi'nin şu sözü de
küpe olsun kulağına; çünkü bu
cümleyle buldum çıkışı her seferinde:
Ben doğru yolda kaybolan
hiç kimse görmedim.”*

Kısa pantolonlu günleri daha dün gibi aklımda olan ama mahkeme salonunda gözümde bir dev adama dönüşen kardeşim Uğur'a ithaftır...

NİŞANTAŞI'NIN ORTA YERİNDE NASIL ADAM VURDURDUM?

Takvimler 2016'nın 30 Mart Çarşamba'sını gösteriyordu. Öyle pek tarihleri falan aklında tutabilen biri de değilimdir ama o günü unutmam hakikaten imkânsızdı...

Kolay mı; adım gazetelerde, internet sitelerinde, televizyonlarda "Nişantaşı'nın orta yerinde adam vurduran *Hürriyet* yazarı İzzet Çapa" olarak geçecek ve o süreçte belki de hayatımın en acayip 72 saatini yaşayacaktım. Anlatayım...

Gece Cahide'de Serkan Kaya sahne alacaktı. Gülben'inden Ebru Gündeş'ine birçok ünlü ismin falcısı Aslı Güder'le kardeşi Arzu İzmir'den gelmişler, bende misafir kalıyorlardı.

Kızlar, akşam için kıyafet almak üzere Nişantaşı'na gidelim diye tutturdu. Bilirsiniz, kadın milleti sever böyle şeyleri. Hele de bizimkiler, eksik olmasınlar alışverişte hepsi fena halde fecidir...

O zamanlar Fulya'da, beş dakikalık mesafede oturuyordum Nişantaşı'na ama nedense o gün hiç halim yoktu çıkmaya. Üzerimde bir ağırlık, bir mahmurluk hiç sormayın; velhasıl miskinliğim tuttu beni...

Siz gidin, akşam Cahide’de buluşuruz diyerek gönderdim kızları...

Her zamanki kanepeme uzanıp, bir yandan televizyon izlerken, bir taraftan da tatlı tatlı kestiriyordum. Derken sehpanın üzerindeki telefon acı acı çalmaya başladı...

Arayan Aslı’ydı. Yine alacak bir şey bulamadılar, bana mağaza adresi soracaklar diye söylene söylene açtım telefonu...

“İzzet Bey biraz ileride birini vurdular!” diye bağırıyordu bizimki telaş içinde...

“Dur, sakın ol, tane tane anlat” dememe fırsat bırakmadan heyecanla etrafında olan bitenleri ve gördüğü karmaşayı tarif etmeye başladı nefes nefese...

“Tam Teşvikiye Camii’nin önünde indik arabadan, bir anda silahlar patladı; ortalık karıştı. House Cafe’nin orada birini vurmuşlar, sonra da koşarak kaçmışlar. Ay çok korktuk, ne yapacağız?”

Sakinleştirdim kızları, “Siz devam edin alışverişinize” dedim ama bir yandan da “Ha siktir!” diye geçirdim içimden...

Nişantaşı’nın orta yerinde adam vuruluyorsa, işler bu noktaya geldiyse artık, o bölgede ticaret yapan herkes için vaziyet ürkütücü demektir!

Bu hiç hayra alamet bir olay değildi...

Restoranların, kafelerin, en şık mekânların olduğu bir semtte, üstelik de gündüz vaktinde adam vuruluyordu düşünsenize! Birkaç yüz metre ileride de benim iki dükkânım, Cahide ve Arabesque var...

Koyu bir kahve yaptım...

Öğleden sonraki şekerleme keyfim piç olmuştu.

Keşke bu kadarla kalsaydı. Nereden bilebilirdim ki daha sonra başıma gelecekleri...

Kahvemden son yudumumu alırken, ufak ufak akşam için hazırlanmaya başladım bir yandan.

Ancak baktım telefonlar yine susmuyor. Twitter’da birileri Nişantaşı’ndaki olay anının görüntülerini paylaşmış.

“Aç çabuk seyret, senin ismini söylüyor adam” diye arayan arayana...

İlk arayanlardan biri de Ali Poyrazoğlu...

Hakikaten de vurulan, vakti zamanında şirketimde çalışan, daha sonra da tazminatını alıp yanımdan ayrılmış Hakan isimli biri. Ve inanılmaz bir şekilde o anda var gücüyle, artık her ne sebepleyse “Beni hırsız İzzet Çapa vurdurdu!” diye bağırıyor. Gözlerime kulaklarıma inanamadım...

Ama açıkçası pek ciddiye de almadım. Ortalıkta ismimin dolması, olsa olsa kötü bir şakaydı. Bunca yıl Nişantaşı’nda onlarca mekân açan, neredeyse hayatı o mahallede geçmiş ben, herhalde böyle salakça bir şey yapacak kadar delirmiş olamazdım değil mi?

Meğer kâbus daha yeni başlıyormuş iyi mi!

İstanbul’un her tarafı kameralarla çevrili binalarından birinde, Selenium’da otuyordum. Ne zaman girdiğim, hangi saatte çıktığım belliydi yani. Benim, evde siesta keyfi yaparken yaşanan böyle bir olayla ne ilgim olabilirdi ki?

Ama yine de ne olur ne olmaz diyerek bir avukat arkadaşımı aradım. Takdir edersin ki insan, adı böyle bir meseleye karışınca ister istemez tedirgin oluyor. Her ne kadar masum olduğunu bilsen de içine yine de bir kurt düşüyor.

Arkadaşım, “Bir kişinin beyanıyla, üstelik de uzaktan yakından alakan olmayan bu olaydan bir şey çıkmaz. En fazla ifadene başvurabilirler” dedi...

Saat ilerlemiş, kızlarla günler öncesinden planladığımız Serkan Kaya gecesine gitme vakti gelmişti. Nasılsa benim cep telefonum yedi düvelde var; isteyen çok rahat ulaşabilir diyerek tuttuk Cahide'nin yolunu...

Ben rahat olsam da, e hadi doğrusunu söyleyeyim, en azından öyle görünmeye çalışsam da, bizimkiler baktım bariz telaşlı. Gecenin tadı da artık zaten kaçmıştı. Çok oturmadan kalktık. Biz eve doğru yollandıktan bir yarım saat kadar sonra Cahide'ye bir polis ekibinin gelip uygulama yaptığını ve beni sorup soruşturduğu haberini aldık...

İşler hiç ummadığım bir şekle dönüşüyor, geçen her dakika sinirlerim biraz daha geriliyordu. Gelen polislerle avukat kardeşim Uğur konuşmuş ve beni ertesi sabah saat onda Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü binasına ifade vermeye götüreceğini söylemiş.

Onlar da “Tamam, bekliyoruz” demiş...

O psikolojiyle ayaklarım inan eve hiç gitmek istemedi.

Karakola gitme fikrinden bile hoşlanmayan İzzet ertesi sabah kuzu kuzu en ciddi suçları soruşturan Organize Şube'ye gidecekti, az şey mi?

Ruhum sıkılmıştı, içim kapalı bir yere girmek istemedi. Saat de zaten gecenin bir yarısı olmuştu. Uzun bir İstanbul turu attık, biraz kafa dağıtıp, hava aldık. Daha sonra da bir arkadaşımın evine uğradık.